

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6750/21
23.2.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Олге Арсовић и Весне Филиповић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љубомир Ивановић, адвокат из Београда, ул.Ломина број 17, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Лазар Борозан, адвокат из Београда, ул.Делијска број 3, ради побијања правних радњи дужника, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 15068/18 од 9.9.2021.године, у седници већа одржаној дана 23.2.2023.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Вишег суда у Београду П 15068/18 од 09.09.2021.године, у ставу првом, другом и у усвајајућем делу трећег става изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 15068/18 од 09.09.2021.године, ставом првим изреке одбијен је предлог за прекид поступка. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле те је утврђено да је Уговор о поклону непокретности закључен између ВВ као поклонодавца и ББ као поклонопримца потврђен од стране јавног бележника ... дана 02.06.2017.године под бр.овере ОПУ:703-2017, без правног дејства према тужили у делу који је потребан за намирење тужилиног потраживања које има према ВВ у износу од 51.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 06.11.2014.године до исплате, потраживања у износу од 141.800,00 динара, на име трошкова парничног поступка досуђених у парници Вишег суда у Београду П 840/14 и потраживања у износу од 62.460,00 динара на име трошкова извршног поступка пред јавним извршитељем ... – пословни број Ии 1016/2017, па је тужени дужан да трпи намирење наведених потраживања из вредности поклоњене имовине. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужили на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 439.948,00 динара, са законском затезном каматом од извршности па до коначне

исплате, док је захтев тужиље за затезну камату на трошкове парничног поступка од дана пресуђења до извршности, одбијен као неоснован.

Против наведене пресуде, у ставу првом, другом и у усвајајућем делу става трећег изреке, тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у ожалбеном делу, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (Службени гласник РС” бр.72/11, бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља има доспело потраживање према непарничару ВВ на основу пресуде Вишег суда у Београду П 840/14 од 12.05.2015.године, правноснажне 20.04.2017.године, којом је ББ обавезан да јој врати износ од 51.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 06.11.2014.године до исплате, и да јој плати трошкове у износу од 141.800,00 динара. По тужиљином предлогу ради принудног извршења поднетом 20.07.2017.године, Други основни суд у Београду је решењем Ии 2016/17 од 21.07.2017.године, правноснажним 15.09.2017.године, усвојио предлог одређујући извршење по наведеној пресуди увећано за трошкове извршења у износу од 62.460,00 динара. Извршење није спроведено јер јавни извршитељ који је преузео изршни поступак није пронашао имовину ВВ као извршног дужника на којој би се могло спровести извршење. Тим уговором који је раскинут наведеном пресудом, овереним 26.01.2009.год. ВВ је у својству инвеститора (ранијег власника објекта на чијем месту се гради нови објекат), тужиљи продао стан у изградњи, на кат.парц. .. КО ..., у ... улици, по ком је тужиља платила уговорену цену али јој није предат стан који је предмет уговора. ВВ је у новоизграђеној згради записником о коначној примопредаји од 28.05.2017.год. и на основу анекса уговора, добио два стана - стан број 1 у улазу ..., површине 40,16 м2 и стан број 1 на улазу ..., површине 40,15 м2, којима је располагао поклонивши их туженом – свом сину ББ, предметним уговором о поклону овереним пред Јавним бележником ... бр. ОПУ:703-2017, дана 02.06.2017.године, а то је два дана након што му је достављена правноснажна пресуда којом је обавезан да тужиљи плати дуг, 31.05.2017.године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужиља без побијања спорног уговора о поклону не може наплатити своје доспело потраживање према дужнику ВВ, те да су испуњени услови за побијање предметног уговора о поклону у делу довољном за намирење њеног доспелог потраживања према наведеном дужнику, те је применом чл. 280, 281, 282 Закона о облигационим односима, усвојио тужбени захтев у другом ставу изреке. Одбио је предлог туженог за прекид поступка до окончања поступка извршења Ии 2016/2017, јер за то не постоје разлози прописани чл. 222 и 223 ЗПП, у првом ставу изреке, налазећи с тим у вези да чињеница да је тужени против тужиље поднео Другом основном суду у Београду тужбу ради утврђења да је извршење на предмету недозвољено, није од значаја за исход овог

поступка.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, и за своју одлуку дао је јасне и правилне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Да би успео у парници ради побијања дужникових правних радњи, тужилац треба да докаже, у смислу одредаба 280-285 Закона о облигационим односима-ЗОО ("Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93, "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља и "Сл. гласник РС", бр. 18/2020), да има потраживање доспело за исплату (чл. 280 став 1), да је његов дужник предузео правну радњу услед чијег извршења је постао инсолвентан (чл. 280 став 2), да је треће лице несавесно (чл. 280), при чему се претпоставља несавесност блиских сродника за теретна располагања (чл. 281 став 2) а за бесплатна располагања се несавесност трећег лица и не захтева (чл. 281 став 3). Ако суд усвоји тужбени захтев, правна радња губи дејство само према тужиоцу и само колико је потребно за испуњење његових потраживања (члан 284). Тужба за побијање може се поднети у року од једне године за теретно располагање према несродницима, а за остале случајеве у року од три године од дана када је предузета правна радња која се побија(члан 285).

У конкретном случају, из правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања несумњиво произлази да су испуњени сви наведени услови за побијање, па се законитост ожалбене пресуде донете правилном применом материјалног права, неосновано побија наводима жалбе. Правни интерес тужиље за ову парницу је очигледан јер извршни поступак Ии 1016/17 пред јавним извршитељем ... није окончан управо због тога што ВВ као извршни дужник нема имовине из које би се спровело извршење, што је утврђено из дописа тог извршитеља и што је извршни дужник потврдио и у свом исказу у овом поступку, а тужени на ком је терет доказивања супротног – да дужник ВВ има неку другу имовину, то није доказао, и с чим у вези је правилна одлука о одбијању предлога за прекид овог поступка, која је потврђена применом члана 401 тачка 2 ЗПП.

Утврђењем да је предметни уговор о поклону без правног дејства према тужиљи у делу који је потребан за намирење тужиљиног потраживања ближе означеног у ставу другом изреке ожалбене пресуде, те да је тужени дужан да трпи намирење наведеног потраживања из вредности поклоњене имовине, првостепени суд је поступио у складу са чл. 284 ЗОО, којим је прописано правно дејство побијања па дакле није реч о недозвољеном захтеву. Навођењем у изреци да је у питању потраживање према ВВ, чиме је исправио очигледну штампарску грешку петитума у ком је погрешно означено име дужника као ..., учинио је дозвољену редакцију захтева, па супротно жалбеним наводима, првостепени суд није прекорачио тужбени захтев и тиме учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 везано за члан 393 ЗПП.

Правилно је првостепени суд оценио и да не постоје услови за искључење побијања прописани чланом 282 ЗОО, јер поклон који је предмет побијања није сразмеран материјалним могућностима дужника, у ситуацији када је дужник након учињеног поклона остао без икакве имовине. Историјат породичних имовинских односа који се излаже жалбом не може да утиче на другачију одлуку о тужбеном захтеву јер те чињенице, у смислу чл. 280-285 ЗОО, нису одлучне чињенице за примену

института побијања дужникових правних радњи. Такође је без утицаја покушај доказивања савесности учесника у послу који је предмет побијања јер је сходно чл. 281 став 3 ЗОО, њихова несавесност, прецизније, знање да се предметним располагањем наноси штета дужнику, прописано као необорива претпоставка. Најзад, без утицаја се тужени у жалби позива на право на имовину и право на дом, у односу на имовину добијену бесплатно, осујећењем повериоца поклонодавца у остварењу његовог доспелог потраживања.

Ни остали некоментарисани жалбени наводи, према оцени Апелационог суда у Београду, нису од утицаја на правилност и законитост првостепене пресуде, па је из наведених разлога, применом чл. 390 ЗПП потврђена првостепена пресуда, заједно са одлуком о трошковима парничног поступка која је донета правилном применом чл. 153, 154 и 163 ЗПП, и то применом члана 401 тачка 2 ЗПП.

Како тужени није успео са жалбом у другостепеном поступку, то му сходно одредби члана 153 ЗПП не припада право на накнаду трошкова другостепеног поступка које је опредељено тражио у жалби, те је применом члана 165 став 1 ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писрнице
Јасмина Ђокић